

“Ons vakbondsprotest wordt zeer breed gedragen”

Nieuws maandag 22 september 2025

Op 14 oktober trok een massa mensen door de straten van Brussel om te protesteren tegen het regeringsbeleid en de besparingsplannen van de Arizona-regering. Ben je tevreden over de opkomst?

Chris Reniers: “Met meer dan 100.000 deelnemers was het een zeer geslaagde manifestatie! Eentje zoals we die de jongste 10 jaar niet meer gezien hebben. Dat toont toch aan dat het ongenoegen over het besparingsbeleid en de pensioenplannen van de federale regering bijzonder hoog zitten. Opvallend was dat zeer veel mensen zonder vakbondstekens mee manifesteerden en dat er ook bijzonder veel jongeren aanwezig waren. Onze vakbondsooproep om te betogen wordt dus zeer breed gedragen in de samenleving. De man en de vrouw in de straat beseffen dat dit politieke beleid desastreus is en dat niet iedereen in gelijke mate wordt getroffen. De sterkste schouders dragen niet te zwaarste lasten. Het zijn de werknemers, de middenklasse, de jongeren, de vrouwen, de langdurig zieken en de werkzoekenden die de rekening moeten betalen van de hogere belastingen en besparingsplannen.”

Waartegen kwamen de manifestanten voornamelijk protesteren?

Chris Reniers: “Vele mensen voelen dat het evenwicht tussen werk en privé zoek is. Er wordt steeds meer flexibiliteit gevraagd, maar er staat te weinig tegenover. Minder mensen moeten steeds meer werk doen. De voornaamste reden waarom zovelen op 14 oktober op straat kwamen was echter de aangekondigde pensioenhervorming. De regeringsplannen zorgen er immers voor dat bijzonder veel werknemers langer zullen moeten werken voor minder pensioen. Vooral het personeel van de openbare diensten wordt onredelijk zwaar getroffen door de voorliggende pensioenhervorming. Daarbovenop komen nog eens bekomende besparingen in openbare diensten, een gebrek aan investeringen en een stijgende werkdruk. Genoeg redenen dus voor personeel van de openbare diensten om op straat te komen.”

Een van de maatregelen die snijdt in het pensioenbedrag is de pensioenmalus. Kan je daar wat meer over vertellen?

Chris Reniers: “De introductie van de pensioenmalus zorgt ervoor dat zij die vervroegd met pensioen vertrekken en niet een voldoende aantal jaren en dagen gewerkt hebben, hun pensioenbedrag flink verlaagd zien. Mensen die in het verleden loopbaankeuzes maakten die ze nu niet meer kunnen veranderen, worden daardoor gestraft. Bijvoorbeeld verloven en loopbaanonderbrekingen die vroeger werden beloofd mee te tellen voor het pensioen, blijken nu niet meer in aanmerking te komen - met pensioenverlies tot gevolg. Voorts zal wie ziek geweest is tijdens de loopbaan - iets wat geen keuze is en dat iedereen kan overkomen - daarvoor gestraft worden. Dat mag toch geen factor zijn in de pensioenberekening?”

Is het vakbondsprotest hiermee afgelopen voor dit jaar?

Chris Reniers: “Absoluut niet! Wij zullen het er niet bij laten. Met onze sectoren en gewesten hebben we een

actieplan klaarliggen voor de komende maanden en een algemene staking van de ACOD in de openbare sector op 25 november maakt daarvan deel uit. Dit alles zal kaderen in een breder actieplan van wat op het interprofessioneel niveau met het ABVV naar voor wordt geschoven. We zijn allerm minst van plan de pensioenhervorming voor de openbare sector zoals die nu voorligt zomaar te laten goedkeuren in het parlement.

Het is trouwens niet het enige zware dossier op de regeringstafel. Ook in de lopende begrotingsonderhandelingen wordt er weer gezocht naar besparingen. Wij vakbond moeten alles op alles zetten om te voorkomen dat burgers en werknemers als doelwit worden gebruikt om het begrotingstekort op te lossen. We hebben net nood aan een groter plan met een eerlijke fiscaliteit, waarin iedereen bijdraagt naar vermogen.”

Op internationaal vlak lijkt er intussen – alvast tijdelijk en gedeeltelijk – een einde te zijn gekomen aan conflict in Gaza.

Chris Reniers: “Of het hier om het einde gaat, is nog maar de vraag. Het valt me zeer zwaar dat een aantal leiders zich op de borst klopt en laat uitschijnen dat ze een grote overwinning hebben behaald. In de realiteit zijn er echter geen winnaars in dat conflict. De weg naar een duurzame vrede in het Midden-Oosten is nog lang, zeker als de mensen niet zelf de kans krijgen mee te beslissen over hun toekomst. Onze gedachten moeten zijn bij de gewone slachtoffers van genocidaal geweld en van terrorisme. Velen hebben hun dierbaren verloren en keren nu terug naar een huis dat niet meer bestaat. Je kan alleen maar vaststellen dat de voorbije twee jaar een nieuwe generatie wellicht voor het leven heeft getraumatiseerd.”